

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

(ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΚΥΡΙΑΣ)

Τὸ πρόσωπον εἶναι τὸ λεπτότερον μέρος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Εἰς αὐτὸ ἐν πρώτοις σταματᾷ τὸ βλέμμα.

Ὁ Λαβρυγγέρος λέγει: «Ἐνα ὡραῖον πρόσωπον εἶνε τὸ ὡραιότερον ὄλων τῶν θεαμάτων». Αὐτὸ, τῶ ὄντι, εἶνε ἡ ἐκφρασις ποῦ προσελκύει τὴν συμπάθειαν, ποῦ δημιουργεῖ τὴν φιλίαν, τὸν ἔρωτα. Τὸ πρόσωπον λαμβάνει τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ γένους ἀπὸ διύφορα στοιχεῖα ἐν πρώτοις ἀπ' τὸ σχῆμα τοῦ, τὸ χρῶμα τοῦ, τὴν ἐκφρασίαν τοῦ, χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν τὴν μίτη τοῦ, τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ, τὸ στόμα τοῦ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐξετάσωμεν εἰ, ἄλλα φύλλα.

Τὸ πρόσωπον ἐπιδέχεται τροποποιήσιν εἰς τὸ σχῆμα τοῦ διὰ τῶν ἐντρίψεων, ὡς ἐπίσης ἡ ἐκφρασις, καὶ παράδειγμα τούτου μὲς παρεῖται ἡ μεγάλη τραγωδὸς τῆς Γαλλίας Ριγὴλ, ἡ ὁποία, ἐνὸς ἀρχαίου ἤτο δὺσμοροῦς κατόρθωσε νὰ δώσῃ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῆς φαινομενικὴν ὡραιότητα καὶ θέλητρον τοῦ ὁποίου ἡ φύσις τὴν εἶχε στερήσει.

Ἐπίσης δυνάμεθα νὰ μεταβάλλωμεν τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ προσώπου διὰ τῆς κομμώσεως. Τὸ κτένισμα ὑποβοηθεῖ τὴν φρίαν καὶ δίδει εἰς τὸ πρόσωπον πλείσιον τὸ ὁποῖον ἀναδεικνύει τὴν καλλονὴν τοῦ καὶ κρύπτει τὰς ἀτελείας τοῦ.

Τὸ χρῶμα. — Ἡ γυναῖκα ἀπονέμει μεγάλην σημασίαν εἰς τὸ ἀνθρώπινον χρῶμα τοῦ προσώπου της καὶ εὐλόγως, διότι ἀποτελεῖ αὐτὸ μίαν ἀπὸ τὰς καλλοῦσας τοῦ προσώπου, καὶ ἐν τούτοις πολλὰ ἀπὸ αὐτὸς παρεμειλοῦν πολλάκις τὴν περιποίησιν ἡ ὁποία τοῦ ἀνήκει καὶ προσέχουν μόνον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ζητοῦσι ἀπὸ τὴν χημείαν ἀπὸ τὰ ἀφρημάτα (μαντζουρία) συνδρομῆν ἡ ὁποία, διὰ νὰ εἶνε ἀποτελεῖ ματι ἡ καὶ διορθῆς πρέπει νὰ ὑποστηρίζηται ὑπὸ τῆς ἐσωτερικῆς περιθάλψεως.

Ὅταν αὐτὰ τὰ αἱματοφόρα ἀγγεῖα ἐμπεριέχουν ὑγρὸν πλοῦσιον εἰς αἵμοσι αἰρία, ἀπαύστως ἀνανεούμενα, τὸ χρῶμα εἶνε ῥοδαλόν, μίαν ἀνθηρότης ἀνατοῖται ἐπὶ τοῦ προσώπου ἡ ὁποία πολλάκις προσεβῆ τὴν ἐντύπωσιν τῆς καλλονῆς τὴν ὁποῖαν ὀνομάζουν «καλλονὴν τοῦ διαβόλου».

Τὸ πενιχρὸν καὶ ἀναιμικὸν αἷμα δίδει, ἀπ' ἐναντίας, εἰς τὸ χρῶμα ἐκείνην τὴν ἀσθενικὴν ὀχρότητα ἡ ὁποία ἐσωτερικεύεται διὰ τὸν πρᾶσινοπῶν ἡ κτρινοπῶν ἀντανυγῶν. ἀναλόγως τῆς χολερικῆς ἡ νευρικῆς κράσεως τοῦ προσώπου.

Αἱ ζῶραι συγκριτικαί ἐπιταχύνουσι ἡ ἐπιβραδύνουσι τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ τὸ χρῶμα λαμβάνει τότε χρωματισμὸν πολὺ ζῶρην ἡ δὲν λαμβάνει ποσὸς τοιούτου. Ἡ γολή, ἀναμνηστικὴ μὲν τὸ αἷμα, δίδει εἰς αὐτὸ ἐκείνο τὸ γαιώδες χρῶμα ποῦ τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἀγνότητά του.

Τὸ κυριώτερον ὄλων εἶνε λοιπὸν νὰ καθαρίσωμεν τὸ αἷμα, νὰ τὸ ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ πᾶσαν ἀνάθαρτον ὕλην δυναμένην νὰ παρεμποδίσῃ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ. Τὶ ἐλπιρὰ καθαριστικὰ, τὰ ἀφρημάτα πικρῶν οὐσιῶν, ταχῶς θὰ κα ἀνεκίησιν αὐτὴν τὴν καχεξίαν καὶ τὸ χρῶμα θὰ καταστῇ πάλιν λαμπρὸν, ὁπότε εὐκόλως θὶ δυναθώμεν νὰ ἐντείνωμεν τὴν λαμπρότητά του, νὰ διορθώσωμεν τινὰ φυσικὰς ἀτελείας διὰ τῆς χρήσεως ἀλοφῶν ἡ πλύσεων. Ἄλλὰ χωρὶς τὴν ὑγείαν, τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε μηδαμινὸν καὶ, τὸ χειρότερον, παριστᾷ τὸ πρόσωπον βαμμένον.

Πλύσεις — Ἡ πρώτη τὸν φροντίδων τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖ τὸ πρόσωπον, εἶναι αἱ πλύσεις. «Χωρὶς νερὸ» δὲν ὑπάρχει καλλονή, μᾶς λέγει ἡ ὑγιεινή.

Ἄλλὰ αἱ πλύσεις αὗται πρέπει νὰ ἐκτελῶνται μὲ μεθοδικότητα καὶ, πρὸ πάντων, μὲ νοημοσύνην. Τὸ νερὸ διὰ νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ὑγείας, πρέπει νὰ λάβῃ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ὁμοίου, κατόπιν δὲ νὰ γίνεταί ἀφθονον ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Ἡ χρήση τοῦ σαπουνίου, ἀπαραίτητος διὰ τὸν καθαρισμὸν τῆς ἐπιδερμίδος, πρέπει ἐν τούτοις νὰ εἶνε λίαν περιορισμένη διότι ἐρεθίζει καὶ καθιστᾷ πλαστικὴν τὴν ἐπιδερμίδα.

Ἐπίσης μετὰ τὸ πλύσιμο σκουπίζετε καλὰ τὸ πρόσωπο, ὥστε νὰ μὴ μένῃ ἐπάνω ὑγρασία. Τὸ δυνατό τρίψιμο μὲ τὴν πετσέτα ὀφρελεῖ.

Κατὰ τὴν Κόμησαν De Traman

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ!

Στὸ Κουτοχώρι μιά φορὰ ζύτησαν τὸ προῖ οἱ Κουτοχωρίτες κατέβηκαν στὴν ἀκρογιαλιά καὶ τί νὰ ἴδου; Τὰ κύματα εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὴ νύχτα στὴν ἀμμονδιά ἕνα τσακισμένον καράβι. Δὲν τοῦχε μείνει ἀπὸ τὸ θαλασσοδαρμὸ παρά ὁ σκελετός του, μισὸ κατάρτι σπασμένον καὶ ἡ ἀντίνα του, σπασμένη κ' αὐτή.

Τὸ βλέπουν οἱ Κουτοχωρίτες κ' ἀποροῦν. Κανεὶς δὲ ξέρει τί πράγμα εἶναι αὐτὸ.

Εἶχαν ἀγναντέψει πολλές φορές πλοούμενα ἀπὸ μ' κρούα ν' ὀρμενίζουσι μὲ τὰ π' νὰ ἀνοιχθᾷ, στὸν πρῶμο ἀγέρι, μὰ τέτοιο πράγμα δὲν τόχανε ἀντικρῦσει ποτὲ κ' ἰποτὲ τους.

Μαζεύτηκαν λοιπὸν ὄλοι τους γυροβολιά στὸ ναυάγιο κ' ἀρχίσανε νὰ τὰ λένε

- Μωρ' τί νὰν ἰ τοῦτο διάολε.
- Χι . . . Ποιὸς τὸ ξέρει!
- Ζωντ' νὸ νὰν ἰ;
- Μωρ' τί ζων' ἰ νὸ εἶναι ὑφόιο δὲ τὸ βλέπεις;
- Κ' ἰ σὰ τί ζῶ νάναι;
- Χι . . .

Ἀπὸ τὰ πολλὰ μὲ καὶ δὲν κ' τέβαζε ἡ κούτρα τους καρμιά ἐξήγησι ὀποφάσισαν νὰ στείλουν, νὰ φέρουν τὸ σοφὸ τοῦ χωριοῦ, τὸ Γέω - Βοῖδῆ, νὰ τοὺς τὸ ξηγήσῃ.

Φύγαν δὺο π' ληξάρια, ἀνέβηκ' ἰν στὸ χωριὸ καὶ τὸν φέρινε.

Ἔφτασε ὁ Γέω - Βοῖδῆς, φόρσε τὰ γυροβόλια του, κῦτταξε τὸ σκελεθρωμένο ν' ἄγιο κ' ἀρχισε νὰ κουνᾷ τὸ κεφάλι του.

Οἱ κουτοχωρίτες παρ' ξενεύτηκαν. Τοὺς ἔτρωε ἡ ἔγνοια κ' ἀρχισαν νὰ τὸν ρωτοῦν:

- Μολόγα λοιπὸν μπάρμπα σὰ τί πράγμα εἶναι αὐτο;
- Αὐτὸ μπερὲ; καὶ δὲν τὸ ξέρετες;
- Ἄμ' ἰ ἐν τὸ ξέρουμε . . .

— Ἄμ' εὐλογημένοι μου δὲν καταλαβαίνετε τί εἶναι; Νὸ, κἀτι ἦτανε, κἀτι τόφαγε καὶ μείναν τὰ κοκαλάκια του! . . .

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΑΡΑΒ'ΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Δάκρυα ἄσπρα

Ἐκείνη μοῦ εἶπε :
 — «Γιατί τὰ δάκρυά σου εἶναι τόσο ἄσπρα ;»
 Ἀποκρίθηκα :
 — «Ἄγιά μου, κλαίω ἀπὸ τόσον καιρὸ ὥστε τὰ δάκρυά μου ἄσπρισαν ὅπως ἄσπρισαν τὰ μαλλιά μου.»

Δάκρυα πράσινα

Μοῦ εἶπε :
 — «Γιατί τὰ δάκρυά σου εἶνε πράσινα ;»
 Ἀποκρίθηκα :
 — «Δὲν ξέρεις πῶς οἱ βρύσες τῶν δακρῶν στέρεψαν γιὰ πάντα ;»
 Καὶ τὸρῶα στάζει ἀπὸ τὰ μάτια μου γολή.»

Δάκρυα μαῦρα

Μοῦ εἶπε :
 — «Γιατί τὰ δάκρυά σου εἶναι μαῦρα ;»
 Ἀποκρίθηκα :
 — «Δὲν εἶχε πιά δάκρυα, εἶναι οἱ κόρες τῶν ματιῶν μου ποὺ τὴν ἀναλύονται σὲ δάκρυα.»

ΕΒΚ ΕΛ ΦΑΡΙΑ

